

HERRNHUTS BRÖDRAMMISSION

Nr 1 2021

Buren av Gud

Ny präst i Göteborg

En glimt av himlen

”Han håller hela världen i sin hand...”

Så låter refrängen till en känd Gospelsång översatt från engelskan. Den talar om tryggheten i att veta att Gud inte släppt taget om sin skapelse och att han älskar alla! Just handen visar på Guds praktiska omsorg om oss, också i svåra tider. Impulserna som styr handen kommer

inifrån. Handen uttrycker vad vi känner och gör verklighet av våra önskningsar. En lyftad, knuten näve står för uppror och ilska! Den öppna handen som sträcks mot oss är välkomnande och bjuder in till gemenskap.

Hur många gånger har vi inte då vi mött någon vi känner under denna pandemi lyft våra händer i glädje och vinkat eller gjort kramar i luften!

***Handen står för
HAND-ling!***

***Den står för styrka,
beskydd och
handlingskraft.***

Profeten Jesaja skriver att Gud inte har glömt bort oss. Istället läser vi i kap. 49:15 att Gud säger till oss var och en: ”Nej, ditt namn är skrivet i mina händer.” Vi är alltid i Guds fokus! Han bär oss i sina starka händer och lovar att ingenting ska kunna rycka oss ur Hans hand. ”Jag ger dem evigt liv, och de skall aldrig någonsin gå under, och ingen skall rycka dem ur min hand”, säger Jesus i Joh. 10:28.

Tomas, som inte var med då Jesus visade sig för de andra lärjungarna efter uppståndelsen stöter på Jesus lite senare. Då visar Jesus honom sina händer. Han förebrår inte Tomas för att han hade svag tro utan visar med sina händer vad Han gjort för honom.

Se på såren i mina händer! Detta gjorde jag för dig för att jag älskar dig. Jag bar din smärta och dog och uppstod för din skull. Hädanefter kan ingenting skilja dig från min kärlek!

Tomas föll ner för Jesus, alldeles förkrossad. Inget fick efter detta hindra honom att visa världen hur stor kärleken från Gud är till varje människa. Tomas gick längst av alla – ända till Indien med de glada nyheterna. Guds kärlek hade befriat honom från all rädsla. Han var trygg i förvisningen om att Gud alltid höll honom i sin hand.

Vi firar snart påsk för andra gången under denna pandemi. Då får vi påminna oss påskens glada budskap att efter lidandet och döden kommer uppståndelsen! Släpp oron för framtiden. Han håller fortfarande hela världen i sin hand!

Med de orden önskar jag dig en

Glad påsk!

Din tillgivne

Klas Lindberg

***Läs mer på nästa sida om
Mats Linde, tidigare flygplatspräst
och ny föreståndare i Göteborgs
Brödraförsamling:***

Prästen ska synas och kyrkorna ska vara öppna!

”Jag har lärt mig vad närvaro kan betyda. Det är att vara ute i vardagen och möta människor på plats.

Jag möter människor när jag går runt här bland butikerna i kvarteret. Dörrar öppnas redan.”

Mats

I januari 2021 började Mats Linde sin tjänst som Evangeliska Brödraförsamlingens pastor och föreståndare i Göteborg. Vi möts inne på caféet Condeco som nyligen flyttat in på hörnet i Brödraförsamlingens hus på Kungsgatan 45 i Göteborg. Mats "Bamse" Linde har redan hunnit bli tjejis med cafépersonalen.

Text och foto: Andreas Nordanstig

Hur har du upplevt att börja ett nytt jobb som föreståndare mitt under pågående pandemi?

- När jag fick den här tjänsten så var jag förberedd på hur läget såg ut men att inte kunna mötas som vi vill i församlingen känns ju förstås inte bra. Optimist som jag är vill jag använda tiden väl och sätta mig in i arbetet och börja arbeta i det lilla. Jag har fått tid att möta församlingens styrelse, lyssna in historien och börja bygga upp kontakter med församlingsmedlemmarna.

Hur ser en typisk dag ut för dig nu?

Det händer något nytt varje dag. Jag möter medlemmar varje dag som hör av sig och vill berätta sin historia. Jag satsar på nätverkande och jag har träffat församlingens alla resursgrupper och samtalat om vad vi vill utveckla framöver.

Bakgrund:

Mats prästvigdes i Göteborgs domkyrka 1985 där jag mötte honom tio år senare, i en fullsatt kyrka när han ledde Rockmässa med bandet Blått Bagage.

Han var stiftsadjunkt för ungdomsarbete i Göteborg och skolpräst. Ungdomsarbete har hela tiden varit ett signum för hans prästgärning som började i Sävadalens församling där han kom i kontakt med många stökiga ungdomar.

Jag prästvigdes samma dag som Bruce Springsteen spelade på Ullevi, 9 juni. Många minns att arenan skakade sönder men inte lika många minns min prästvigning, säger han och skrattar.

- Vi började med öppen caféverksamhet där vi fick bygga förtroende hos många ungdomar. Flera av dem kom till tro. Sedan blev det arbete på stiftet i 8 år.

På Instagram hittas Mats under namnet "bamselinde".

Berätta om ditt smeknamn "Bamse", var kommer det ifrån?

Det kom till mellan 1975 och 1977 då jag var aktiv i sommarkyrkan i Söderhamn. De åren växte jag 20 cm och då var det en kompis pappa som började kalla mig Bamse.

Det blev senare ett smeknamn i arbetslaget i Sävadalen för vi var två som hette Mats.

Mats är inte rädd att pröva nya vägar för att nå ut med evangeliet. Efter tiden som ungdomspräst blev det arbete som flygplatspräst på Landvetter flygplats.

- När flygplatstjänsten utlystes sade jag till min fru Annette, "Det där är jag!" Jag sökte och fick jobbet. Min enda merit inom servicenäringen dittills var att jag hade jobbat som nattportier på hotell Gillet i Uppsala när jag pluggade.

Mats har varit flygplatspräst på Landvetter i nära 20 år och sjukhuspräst i fyra år.

-Jag är nyfiken på människor och deras historia. Det är en fantastisk förmån och ett stort förtroende att få ta del av människors berättelser. Man lär sig så mycket av att lyssna och dela.

Det bibelord som ledde mig som flygplatspräst var orden i Lukas 18:35. Jesus säger, "Vad vill du att jag ska göra för dig?"

Du har nu gått vidare till att bli stiftelsepräst här på EBF. Vad kan du ta med dig från arbetet på flygplatsen in i din nya roll?

-Jag har lärt mig att det lilla gör stor skillnad. Att se människor, bekräfta och älska dem är en grund som räcker långt. Flygplatsen är lite av ett fasadsamhälle, men där fick jag ändå ett rikt förtroende. Man räknade med prästen, och diakonen.

Vi fanns till hands som krisstöd, för samtal och stöd vid allt från mobbning, våld i nära relationer, till tankar om tro och tvivel. Vi fick ofta förtroendet att be för människor.

Det var ingen enkel sak för Mats att sluta som flygplatspräst. Han hade lagt ner sitt hjärta i arbetet bland människorna där. Organisationsförändringar påverkade dock kyrkans närvaro på flygplatsen och Mats började ifrågasätta sin egen framtida roll. Då han precis bestämt sig för att säga upp sig damp ett oväntat meddelande ner om att en tjänst på EBF skulle bli ledig.

-Jag hade nog missat detta om jag inte fått tipset. Jag fick en känsla av att jag kunde jobba på utifrån den jag är och ta tillvara mina erfarenheter på ett bra sätt här. Jag sökte och fick tjänsten.

- Jag har börjat presentera mig här på café Condeco i bottenplanet som ”Mats ovan där”, säger Mats med glimten i ögat. En mötesplats här i någon form vore spännande.

Samtalet leder oss in på församlingens egna samlingslokaler och kyrksal högst upp i huset.

- Vi behöver komma ner på marken och möta människor med evangeliet där de är, bli mer synliga, men också ha bra gudstjänster som människor kan hitta till. Vi är en rörelse med mission och bön i fokus. Det arvet vill jag ta vara på och förvalta. Jag skulle önska att det blev känt att vi finns, att vi kan bli en plats där man känner sig hemma, att det finns möjlighet till förbön hos oss. Zinzendorf och pionjärerna i vår rörelse hade en brinnande längtan att budskapet skulle träffa människors hjärtan.

Hur kan vi hjälpa människor att få fatt i en livsförvandlande tro idag?

- Jag tror att vi behöver göra en omvärldsanalys och ta vara på den längtan som finna hos människor idag. Vi behöver vara lyhörda och lyssna och så

kan vi pricka rätt ingång med det vi har att erbjuda.

Gillar du sport?

- Jag älskar sport av alla slag. Tidigare sysslade jag med löpning och badminton på hobbynivå och som ungdomstränare. En höftskada har dock hållit mig borta från idrott de senaste åren. Men jag älskar att se på idrott och helst live. Frölunda, Blåvitt och Juventus är mina lag.

Är musik viktig för dig?

- Jag tycker mycket om att sjunga och har gjort det sedan barnsben. Min morfar var kantor och klockare på stiftsgården i Rättvik. Mor spelade mycket och jag lärde mig många sånger. Livet har varit fyllt av körsång. Musiken är jätteviktig i vårt sammanhang och jag hoppas att vi kan arbeta mycket med det för att skapa intresse för oss.

Har du alltid velat bli präst?

- Nej, först var det astronaut, ler Mats. Att bli präst var inte självklart. Det var en kamp hela vägen till prästvigningen. Jag gick naturvetenskaplig linje på gymnasiet i Vetlanda och tänkte först bli läkare. Av 30 elever i klassen var 28 aktivt kristna. I den miljön hände något med mig. Jag bestämde mig för att åka upp till Uppsala och läsa religion, men mitt mål var inte att bli präst. Tvärtom var jag tveksam och kämpade emot ganska rejält. Till slut prästvigdes jag ändå den 9 juni-85. Det har jag aldrig ångrat.

Nu har du varit i tjänsten några månader. Är det något särskilt du vill ta tag i?

- Närmast vill jag gå ut med ett påskbrev till alla i församlingen där jag vill uppmuntra till mer kontakt med medlemmarna. Jag vill finnas till för samtal och själavård.

Tyvärr räknar jag inte med att vi kan sätta igång med allt vi vill göra fullt ut förrän våren 2022. Till dess har vi hunnit rustat oss och tänka till kring vad vi vill erbjuda människor.

Ser du någon särskild utmaning för kyrkan som idag?

- Jag tror att vi ibland gör det onödigt svårt. Vi fastnar lätt i strategier om vad vi ska göra istället för att bara göra och vara det vi är. Om vi är öppna kommer allt vi har att erbjuda som kyrka naturligt: gudstjänst, undervisning, mission och diakoni.

Jag vill se en kyrka som är tydlig med vad hon tror på och är stolt över det. Jag hoppas att EBF i Göteborg om 5 år har blivit en jätteviktig mötesplats för kristna i Göteborg.

Ett sista ord till läsarna, och våra syskon i Stockholm?

- Då vill jag skicka med Jesaja 41:10 :
”Var inte rädd, jag är med dig. Ängslas inte, jag är din Gud. Jag ger dig styrka och hjälper dig, stöder och räddar dig med min hand.”

8 ”snabba” med Mats Linde

Född och uppvuxen: Född 1961 i Drev, utanför Växjö, uppvuxen i Åseda. Bor nu i Sävedalen.

Familj: Gift med Annette sedan 1984, tre vuxna barn: Emmy, 32, Gustav, 30 och Klara 24.

Förebild: Vanliga människor, särskilt en rörelsehindrad kvinna som jag mötte 1990 i Rumänien. Vi kom för att hjälpa henne och hon frågade om hon fick be för oss. Hon såg bortom sig själv; i ljuset av Kristus såg hon andra. Det gjorde ett otroligt starkt intryck på mig.

Favoritpersoner i bibeln: Lärjungarna, särskilt Petrus.

Favoritmat: Smörgåstårta.

Drömbes: Reser gärna tillbaka till Australien, där jag varit tidigare, men också till Nya Zeeland och Sydafrika.

Bästa film: En man som heter Ove. Fantastisk story.

Konsertminne: Simon and Gartfunkel 1982 på Råsunda. Det var samma kväll som Mats Wilander vann Franska öppna i Paris.

Harald Padel

Under 1900-talet har Evangeliska Brödräfsamlingen i Stockholm genomgått stora förändringar. En av de mer betydande prästerna, verksamma i församlingen var tysken Harald Padel som framförallt gjorde en viktig insats i Mälarhöjden i Stockholm.

Han växte upp i ett herrnhutiskt hem i Tyskland, med föräldrar som verkade som herrnhutiska missionärer. De tider då föräldrarna var ute på missionsfältet fick barnen bo på internat. Herrnhutismen har alltid betonat vikten av utbildning och man ville ge barnen en stabil grund att stå på.

Familjen ägde marken som greve

Zinzendorfs slott ligger på. Harald Padel brukade lite skämtsamt säga att han var en prins som var född på ett slott. Då han var tio år dog hans far i en hjärnblödning. Det var naturligtvis ett svårt slag för familjen, men mitt i det tunga anade Harald att Gud hade en kallelse för honom, antingen till läkare eller till präst.

Då första världskriget inleddes var Harald ung, men snart, vid 19 års ålder beslöt han och en nära vän att ta frivillig värvning. Man ansåg att man inte kunde dra sig undan ansvaret att försvara sitt fosterland.

Efter tre månaders utbildning blev han direkt kommenderad ut till krigsfronten. Det blev en fasansfull upplevelse att se sig omringad av all död och förstörelse.

Han sade till Gud: ”Om jag överlever detta skall jag bli präst.”

Vid ett anfall då hans grupp rusade upp ur skyttegravarna blev de beskjutna. Harald hade till all lycka ett litet Nya testamente instoppat i bröstfickan.

Han träffades av en kula som krossade vänster armbåge och sedan med stor kraft studsade vidare mot bröstkorgen.

Tack vare det Nya testamentet i bröstfickan stannade kulan alldeles innan den träffade hjärtat.

Harald överlevde och fick den bästa tänkbara sjukvård. Armbågen gick dock inte att rädda. Han fick välja mellan att steloperera den i rakt läge eller i vinkel. Han valde att ha den i vinkel. Det skulle föra med sig svårigheter med många vardagliga sysslor som att knyta slipsen eller skorna. Likaså att äta med kniv och gaffel. Han behövde hjälp att skära köttet i mindre bitar.

Efter konvalescens blev han inkallad på nytt i militärtjänst och avancerade till löjtnant. Det innebar att han fick tillgång till häst och hade en kalfaktor, dvs. en soldat som passade upp honom. Han uppskattade livet som militär.

På frågan om Harald dödat någon under kriget svarade han: ”Troligen inte. Jag har alltid bara skjutit på måfå.”

Då kriget var över uppfyllde Harald sitt löfte till Gud och utbildade sig till präst. Han upplevde att det fanns ett stort intresse för herrnhutismen, inte minst i Sverige. Kanske skulle han få tjänstgöra där? Han hade ingenting emot att lära sig svenska. I Sverige fanns det också några herrnhutiska stiftelser med pengar – pengar som kunde användas att sprida evangeliet med, tänkte Harald. 1925 gifte han sig med Irmgard och bröllopsresan gick till Göteborg.

Där fanns redan en präst men tanken var att de skulle arbeta sida vid sida. Prästen på plats var dock inte särskilt intresserad av kontakten med Herrnhut och ansåg att Brödraförsamlingen i Göteborg skulle inta en friare position gentemot Herrnhut. Harald delade inte den åsikten och gjorde vad han kunde för att Göteborgsförsamlingen skulle behålla banden till moderförsamlingen i Tyskland. Dessutom tillbringades det i hans tycke, alltför mycket tid inne på kyrkans expedition. Harald ville vara ute bland folket och sprida evangeliet.

Tills sist ansåg han det vara tid att lämna Göteborg och flyttade till Stockholm 1929 där församlingen förde en relativt anonym tillvaro. Han knackade på hos Pastor primarius Nils Widner och berättade om sin kallelse till Sverige och frågade om

Bild på Mälarhöjdens kyrka (med tillstånd av Föreningen Mälarhöjdens kyrkostiftelse)

stiftet kunde ha någon nytta av honom någonstans i Stockholm. Pastor primarius tänkte efter en stund. ”Jo det finns en grupp eldsjälarna i Mälarhöjden som just nu bygger sin egen kyrka. De behöver en präst!”

På så vis fick Evangeliska Brödraförsamlingen ett nytt utåtriktat verksamhetsområde. Harald Padel blev en mycket älskad präst som besökte alla 800 hushåll i Mälarhöjden. Aldrig har konfirmandkullarna varit så stora som under hans tid!

Över 100 konfirmander kunde konfirmeras årligen på 50-talet i Mälarhöjden. Harald ledde skolavslutningar i kyrkan och han blev

till och med ordförande för scoutkåren. Arbetet följdes senare upp av prästen Göte Wenrup, också han mycket omtyckt. Idag tillhör Mälarhöjdens kyrka Hägerstens församling som bär ansvaret för församlingsarbetet. Pastor Harald Padel's jordfästning skedde i Tyska kyrkan och blev en stor och högtidlig tillställning. Efter begravningsgudstjänsten åkte alla i kortege till Skogskyrkogården där Harald Padel idag vilar, i tacksamt minne bevarad, vid sidan av sin älskade Irmgard.

Återberättat av sonen Manfred Padel för
Klas Lindberg

Anne-Sofi

Till minne av Anne-Sofi Nordin (1953 – 2021)

Vår kära kantor Anne-Sofi Nordin har denna vinter lämnat oss efter en tids sjukdom. Anne-Sofi var en profil i vår församling som älskade att spela och inte minst sjunga. Hon var mycket trofast i sin tjänst och betraktade församlingen som sitt andra hem.

Anne-Sofi växte upp som enda barnet i det lilla samhället Himmeta, ca en mil utanför Köping. Föräldrarna var lanthandlare. Från mamma Eva ärvde Anne-Sofi sin musikalitet och sin känsla för proper klädsel. Pappa Ruben var en mycket driftig man med stark personlighet. Han hade en utpräglad förmåga att överallt skapa en god stämning.

Hans humoristiska sida kompletterades med en konstnärlig ådra. Han utbildade sig till reklamtecknare och blev en skicklig illustratör. Efter giftermålet blev han lanthandlare. Hustrun Eva hade fått överta föräldrarnas lanthandel.

Det berättas att han en varm sommardag fick lust att ta ett bad. Då byggde han, på kort tid, en 8 meters simbassäng på tomten där alla barn sedan kunde komma och svalka av sig. Tyvärr blev Anne-Sofi tidigt faderlös. Pappa Ruben dog i en hjärnblödning då Anne-Sofie bara var 19 år gammal. Anne-Sofi älskade sina föräldrar och talade alltid gott om dem. Hon var ett älskat barn!

Anne-Sofi var mycket musikalisk. Tidigt lärde hon sig spela piano och höll redan som 14-åring en Mozartkonsert, vilket gjorde pappa Ruben mäkta stolt.

Eftersom Anne-Sofis stora intresse i livet i så hög grad handlade om musik flyttade hon efter gymnasiet från den lantliga idyllen i Himmeta till en folkhögskola med musikalisk inriktning, i Örebro. Därifrån bar det av till Kungliga Musikhögskolan i Stockholm där hon utbildade sig till pianopedagog, följt av en kantorsutbildning på Stora Sköndal.

Anne-Sofi blev alltså Stockholmare från den tidiga 20-årsåldern. Då hon var 37 år gammal blev hon mamma till Josef som ärvt hennes musikaliska begåvning och skrivit över 240 sånger, som finns att ta del av på nätet. Omständigheterna runt hans födelse gjorde att han fick växa upp i en fosterfamilj, men Anne-Sofi var mycket fäst vid sin son och gladde sig enormt över varje gång de träffades.

Anne-Sofi hade också en humoristisk sida som kunde glimra till ibland. Hennes ibland något abrupta sätt kunde göra många som mötte henne för första gången, förvånade, men den som lärde känna henne hade lätt för att tycka om henne.

Hennes djupa förankring i bibelordet och inte minst i nåden samt hennes absoluta ärlighet bidrog till att göra bibelsamtalen i församlingen till riktiga högtidsstunder. Anne-Sofi var fullständigt prestigelös och hennes uppriktighet bidrog i hög grad till ärliga och givande samtal där det väsentliga i den kristna tron hamnade i fokus. Hon försökte inte dölja sin svaghet vilket hjälpte andra att vara sig själva och ta till sig bibelns sanningar. Behovet av Guds nåd i våra liv blev tydligt för oss alla!

Hon älskade att följa med på vårutflykterna. Tidigt på året kom frågan när och vart vi skulle åka. Det gick inte att ta miste på att hon blev besviken då vi under pandemiåret 2020 tvingades ställa in utflykten.

Hon hade vänner i olika kyrkor, Hsjöng i kören i Turebergskyrkan och spelade ofta i gudstjänsterna i S:ta Clara. Till Evangeliska Brödraförsamlingen kom hon för närmare trettio år sedan och har sedan dess varit ansvarig för musiken i gudstjänsterna där.

Vi minns Anne-Sofi med tacksamhet. Hennes sjukdomstid är nu över. Hon somnade in lugnt och stilla i tron på sin älskade Jesus. Vi unnar henne vilan hos Gud och lyser frid över hennes minne.

Klas Lindberg

Sune

*Till minne av
Sune Andersson (1945 – 2021)*

Vår käre Sune Andersson smittades av Covid-19 under julen 2020, trots att han noggrant försökt följa alla rekommendationer.

Det har känts överkligt att han som var så fysiskt vital, så full av liv och livsglädje hade så kort tid kvar.

Efter en vecka i hög feber fick han till slut plats på Sankt Görans sjukhus. En intensiv kamp mot sjukdomen inleddes med bästa tänkbara insatser från sjukvården och många förböner. Sune kämpade tappert men till slut orkade inte kroppen längre. Med sina allra närmaste runt sig somnade han lugnt och stilla in i tron på sin Frälsaren och Befriare.

Sune var en mycket gladlynt och varm person. Han hade en osedvanligt välutvecklad social talang och fick snabbt kontakt med nya människor. De svaga och utsatta hade en särskild plats i hans hjärta. Med ett äkta och ömsint intresse för sina medmänniskor och med sitt humoristiska sätt fick han många vänner.

Sune föddes i Umeå i en familj engagerad inom Örebromissionen. Hans far var mycket driftig och var en av grundarna av Korskyrkan i Umeå. Då Sune var tre år flyttade familjen till Frösön där han fick en trygg uppväxt. Huset låg vid Storsjöns strand och Sune ägnade sig gärna åt fiske och friluftsliv.

Iskolan var Sune den store skämtaren bland sina kamrater. Därför fick han oftast sitta längst bak i klassrummet, för att inte lektionerna skulle störas av för mycket skratt. Efter 8 års folkskola följde arbete på Televerket fram till 17 års ålder. Hans intresse drogs dock alltmer åt socialt arbete. Han påbörjade studier på Liljeholmens folkhögskola i Rimforsa och fortsatte studierna i ett år på Forsa folkhögskola utanför Hudiksvall. Där träffade han sin blivande fru, hälsingeflickan Karin. Han flyttade till Kristinehamn och gick social linje som en förberedelse för högskolestudier i Stockholm.

På Stora Sköndal utbildade han sig till socionom, medan Karin gick på

Lärarhögskolan i Stockholm. Han blev ordförande i den kristna skolgruppen och försvarade frimodigt den kristna tron i dåtidens starka motvindar.

På uppsatsen som handlade om att behandla missbrukare i kristen regi fick han högsta betyg.

Karin och Sune gifte sig 1970 i Stora Sköndals kyrka och under studietiden blev Sune pappa två gånger. Första barnet dog tidigt, men ytterligare fyra barn gav tröst i saknaden.

Sune ville hela tiden förkovra sig. Han önskan att hjälpa människor i nöd ledde honom till fortbildning på S:t Lukasstiftelsen.

Sunes yrkesliv började med en tjänst som socionom i Stockholms kommun. Efter fem år blev han föreståndare för Ebeneserkyrkans sociala mission vid Mariatorget på Södermalm. Varje dag drog han iväg kärran med kaffe och bullar, mötte folk och ordnade olika aktiviteter för dem inte minst för ungdomarna.

Ebeneserkyrkans utåtriktade arbete blev alltmer känt. Många som studerade på Musikhögskolan drogs dit vilket ledde till ett aktivt och nydanande musikliv. Äldste sonen, Tomas Andersson Wij fick sina första, starka musikaliska intryck i Ebeneserkyrkan.

Sune fick ett stort kontaktnät som ledde till att en stiftelse bildades som startade ett behandlingshem för missbrukare, Emmaus, utanför Norrtälje. Man gav sig in i hela vårdkedjan och ordnade arbete och bostad åt de tidigare missbrukarna. Sune betraktade det som ett missionsuppdrag. Emmaus hade det bästa resultatet av alla jämförbara behandlingshem.

Då stiftelsen lades ner efter 30 år blev Sune lärare på Sköndalsinstitutet för blivande socionomer. Han startade också en egen firma och ägnade mycket tid åt handledning och föreläsningar. Det kunde hända att man kallade på Sune för att leda konflikthantering och samtalsgrupper när man fått riktigt stora problem med eleverna en skola. Eleverna lyssnade på Sune och lugnet i klassrummet återskapades. Familjen flyttade till ett stort radhus i Sköndal. Det blev en samlingspunkt och gav många, inte minst internationella kontakter. Det viktigaste för Sune var inte att tjäna pengar utan hjälpa människor. Ofta fick familjen vara med om riktigt under då folk kom med mat och andra behov blev mötta.

De fem sista åren var Sune volontär vid Sköndals äldreboende. Han samlade de boende i livsberättargrupper, något som blev mycket uppskattat. Sommarstället vid Svinsjö Gård, beläget mellan Mariefred och Gnesta, som Sune älskade, var också öppet för alla vänner, inte bara den närmaste familjen. Sune och Karin engagerade sig i Munkhagskyrkan i Mariefred under sommarhalvåret. Hemma i Stockholm var de trogna deltagare i Brödraförsamlingens torsdagskvällar där Sune bidrog med sin humor och kloka bibelreflektioner. Han var trygg i sig själv, och i ordets bästa bemärkelse en sann evangelist!

En liten anekdot från hans dödsbädd visar vilken omsorg han hade om dem som vårdade honom.

Han sade:

"Det är tre viktiga ord som ni ska lära era barn:

Hjälp, tack och förlåt.

De måste kunna känna att de kan be er om hjälp. Lär dem att leva tacksamma. Då får de ett mycket rikare liv. Lär dem att förlåta och förlåt dem. Då tar de sig genom motgångar mycket snabbare!"

Personalen på S:t Görans sjukhus grät då de insåg att Sunes liv inte gick att rädda, liksom personalen på Stora Sköndals äldreboende.

Sune gav mycket kärlek och fick också leva sitt liv älskad!

Vi som stod honom nära saknar honom oerhört. Han blev med sin optimism, sin humor och sitt hjärta för sina medmänniskor en sann förebild för oss alla. Vi känner stor tacksamhet över att vi fick lära känna honom och tillbringa några flyende år tillsammans.

Nu har Sune trätt in i evighetens ljus och glädjen hos Gud. Vi unnar honom det och ser också fram mot att mötas där en gång!

Vi lyser frid över hans minne.

Klas Lindberg

Högtidlig och glad prästvigning

Det var med stor förväntan vi såg fram emot den 24 januari i år då vår kära Minna Serholt äntligen skulle prästvigas efter 7 års teologiska studier och praktiska förberedelser.

Inbjudningar till att närvara vid det viktiga ögonblicket hade gått ut tidigt men på grund av den rådande smittspridningen måste allt firande skjutas på framtiden. Endast de assisterande präster med biskop och domprost och övriga medverkande tilläts vara med. Vi andra fick följa gudstjänsten över nätet.

Den leddes på ett mycket levande sätt av Strängnäs stifts biskop Johan Dahlman som höll en klok och uppmuntrande predikan.

Trots att antalet gudstjänstdeltagare var lågt fylldes den stora katedralen av glädje och liv. Den himmelska världen står ju över alla restriktioner och man kunde nästan se hur änglarna trängdes på de tomma bänkarna! Efter gudstjänsten var de nyvigda prästerna märkbart tagna.

Det var en rörd Minna som efteråt sade glädjestrålände: "Jag tror knappt att det är sant. Detta har jag längtat efter så länge."

Nu tjänstgör Minna som pastoratsadjunkt i Grödinge pastorat. Det angränsar till Stockholms stift, så Minna kan bo kvar i sin bostad.

Vi önskar henne Guds rika välsignelse och mycket glädje i tjänsten och avslutar med hennes egna ord till oss i Evangeliska Brödraförsamlingen:

"Jag vill framföra ett stort och innerligt TACK till församlingen, för bön, omtanke och den fina gåvan jag fick i samband med min prästvigning.

Jag har nu varit igång i en månad och fått glädjen att fira mässa. Det är stort och jag har svårt att hitta ord som rätt beskriver detta... Ett är säkert. Det är på riktigt. Gud Är på riktigt och är nära med sin kärlek och helighet när vi delar bröd och vin. Det är som att se en glimt av himmelen."

För den som önskar veta mer om Minnas livsresa och vägen till prästvigning rekommenderas nummer 3 av vår tidning Herrnhuts Brödramission 2020.

Klas Lindberg

Utlands

rapporter

Lettland:

Gundars Ceipe är efter den lyckade hjärtoperationen i höstas fortfarande i rehabiliteringsfasen. Olika komplikationer har dock senare uppstått vilket resulterat i fyra resor i ambulans till sjukhus i vinter. Benen bär inte riktigt som förr och fortsatt träning är viktig för att återfå hälsa och rörlighet. Han är dock vid gott mod och har lyckats skriva ännu en bok om den herrnhutiska väckelsehistorien i Lettland och även predikat i en luthersk kyrka i Riga. Gundars har gett bibelundervisning och hållit andakter via Zoom och andra digitala kanaler. Fortsatt att be för honom och för arbetet i Lettland.

Albanien:

Då Corona-pandemin drabbade landet för ett år sedan beslöt man att gå ner i en skarp nedstängning av samhället. Endast absolut nödvändiga besök i livsmedelsaffärer och apotek tilläts. Skolorna stängdes och folk som visade sig på gatorna bötfälldes. Man höll nere dödstalen vilket var absolut avgörande med tanke på den albanska sjukvårdens bristande möjligheter att

vårda många sjuka. Detta skedde dock till en hög samhällskostnad i form av förlorade jobb och inkomster. Våra gåvor har varit till en stor nytta och hjälpt många familjer att överleva. Det finns fortfarande 1500 Euro kvar för vilket man planerar att dela ut matpaket och presenter till påsk till 150 familjer. Sedan är lagret tömt och behovet av fortsatt ekonomiskt stöd är stort.

Idag har smittalen och dödstalen skjutit i höjden. Restriktionerna har lättats upp och folk kan nu gå ut. Tyvärr bryr sig inte alla om de allmänna råden och struntar i att hålla avstånd. Kulturen är mycket social och man möts gärna på caféer och restauranger där smittan lätt sprids.

Dena Grillo har i stort sätt varje vardag under pandemin samlat ett 70-tal aktiva på Zoom, där man haft andakter och gett tillfälle till vittnesbörd och uppmuntran. Dessa samlingar har haft och har en stor betydelse för att hålla samman de olika grupperna och hjälpa dem att fortsätta växa i den kristna tron. På helgerna har hon hållit bibelstudier och haft särskild träning för de olika ledarna.

Till påsk planerar man att ha en större samling utomhus i det stora friluftsområdet vid en konstgjord sjö. Där kan man hålla avstånd och samtidigt fira en påskgudstjänst tillsammans – något man längtar mycket efter. Nicaragua och Honduras: Läget är fortfarande svårt, men uppbyggnadsarbetet har kommit i gång.

Sydafrika:

David Daniel Williams som vi regelbundet understöder ekonomiskt berättar att kyrkan i Sydafrika kämpar på i den här svåra tiden. Korruptionen som uppstod i kölvattnen efter Jacob Zuma påverkar fortfarande samhället negativt. Pandemin har slagit hårt och många medlemmar har dött i Covid-19. Inte på länge har läget varit så allvarligt vad gäller fattigdom och arbetslöshet i Sydafrika som nu. Köerna till soppköken i kåkstäderna ringlar långa men utan den hjälpen skulle många gå under.

Ungdomarna i kyrkan har utvecklat en stark digital gemenskap och lärt sig att ta vara på möjligheterna som nätet ger att dela med sig av tron.

David kunde i vintras (som motsvarar deras sommar) göra en resa till Tanzania för att planera en stor herrnhutisk ungdomskonferens nästa år. För att passera vid in- och utresa krävdes ett negativt Covid-test.

Trots alla svårigheter kämpar man outtröttligt vidare. Låt oss ta med våra sydafrikanska vänner i våra förböner och i vårt givande.

**Ett stort och varmt
TACK!**

FÖR ALLA GENERÖSA GÄVOR TILL HERRNHUTS BRÖDRAMMISSION!

Vårt stöd har varit särskilt viktigt, då nöden har varit större än på mycket länge.

Det har inte bara avhjälpthunger och fattigdom utan också förmedlat hopp och en vetskap om att våra missionspartners inte står ensamma i denna utmanande tid.

**FORTSÄTT ATT GE!
FORTSÄTT ATT BE!**

**Herrnhuts Brödramission
utkommer med fyra nummer per år**

**Ansvarig utgivare:
Klas Lindberg, präst**

**Layout:
Kerstin Lindberg**

**Foto:
Kerstin Lindberg
Unsplash.com
Wikipedia
Andreas Nordanstig**

*Om framtida gundstjänster
vet vi fortfarande ingenting*

Vi gläder oss över

*att flera i vår gemenskap
redan har fått ta del av vaccin mot Covid-19,
men än så länge är det för tidigt
att ge besked om
när vi kan bjuda in till gudstjänst igen.*

*Så fort myndigheterna ger klartecken och vi
bedömer att situationen är tillräckligt säker,
hör vi av oss.*

*Till dess får vi visa tålamod, be för varandra
och hålla kontakt på annat sätt.*

En välsignad vår

*med ljus och värme!
önskas du av*

Evangeliska Brödraförsamlingen

Evangeliska Brödraförsamlingen
Sibyllegatan 13
114 42 Stockholm

www.evangeliska.nu

info@evangeliska.nu
Tel. 08-660 09 07
PlusGiro 51202-0
SWISH 123 379 62 08